

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Urto/3/2025
Identifikačné číslo spisu:	1024200381
Dátum vydania rozhodnutia:	15.07.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Martina Zeleňáková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:1024200381.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Martiny Zeleňákovvej a sudcov JUDr. Dušana Szabóa a JUDr. Dušana Krč - Šeberu v trestnej veci odsúdeného Z. M., o uznanie a výkon cudzieho rozhodnutia, na neverejnom zasadnutí konanom 15. júla 2025 v Bratislave, s následným verejným vyhlásením rozsudku, o odvolaní odsúdeného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 5. februára 2025, sp. zn. 1 Ntc 32/2024, takto

rozhodol:

I. Podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušuje v celom rozsahu.

II. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov sa uznáva a vykoná na území Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Brne z 9. októbra 2017, sp. zn. 40 T 5/2017 v spojení s uznesením Vrhnného súdu v Olomouci z 15. marca 2018, sp. zn. 6 To 3/2018 vo výroku o vine, ktorým bol

odsúdený Z. M., nar. XX. Z. XXXX v Z., trvale bytom T. XXX, okr. Z.,

uznaný vinným zo spáchania zločinu vydierania podľa § 175 ods. 1, ods. 2 písm. b), písm. d) českého Trestného zákonníka na tom skutkovom základe, že:

po tom, ako obžalovaný A. E. v presne nezistenom dni v jesenných mesiacoch roku 2016 získal od A. Z., nar. XX.X.XXXX, informáciu o tom, že v obci C. S. K. B. sa pohybuje maloletý chlapec, ktorý rozdáva cudzím osobám vysoké čiastky v dolárových bankovkách, ktoré si berie bez vedomia svojich rodičov v mieste svojho bydliska v obci C. S. K. B., č. p. XXX, kde má byť uložených ďalších najmenej 40.000,- USD, v prepočte cca 960.000 Kč, poskytol túto informáciu obžalovanému F. Z., ktorý ju koncom októbra 2016 odovzdal obžalovanému Z. M. a jeho spoločníkovi T. Z., ďalej konali obžalovaní Z. M., A. E. a F. Z. tak, že obžalovaný Z. M. dňa 30.10.2016 telefonicky kontaktoval N. Z., nar. XX.X.XXXX, od ktorého zistil, že A. Z., nar. XX.X.XXXX, ktorý má tiež tieto finančné prostriedky získavať, je jeho synovec, následne dňa 2.11.2016 obžalovaní Z. M. a F. Z. za prítomnosti N. Z. osobne navštívili maloletého A. Z. v mieste jeho bydliska K., E. XXXX, kde ho obžalovaný Z. M. pod zámienkou, že maloletý chlapec rozdáva peniaze, ktoré sú ich, vyzval, aby maloletý A. Z. uviedol, kde a ktorý chlapec peniaze berie a rozdáva a primäl ho k tomu, aby mu maloletý A. Z. bezprostredne vydal čiastku najmenej 6.000 USD, ktorú mal od tohto chlapca získať,

dňa 3.11.2016 obžalovaní Z. M. a F. Z. s N. Z. opäť navštívili maloletého A. Z., ktorého osobným automobilom previezli do C. S. K. B., kde im maloletý A. Z. pred základnou školou cca o 13.30 hod. ukázal maloletého U. N., nar. XX.X.XXXX, ako toho chlapca, od ktorého opakovane získal americké doláre v čiastkach niekoľko tisíc Kč a keď mu obžalovaní túto skutočnosť neverili, označil maloletý A. Z. svojho kamaráta maloletého Q. U., nar. XX.X.XXXX, ako toho, kto má bližšie informácie a má ďalšie finančné prostriedky od maloletého U. N. v blízkej dobe získať;

v ten istý deň v popoludňajších hodinách previezli obžalovaní Z. M., F. Z. osobným automobilom, ktoré viedol T. Z., nar. XX.X.XXXX, maloletého Q. U. a maloletého A. Z. do baru B. N. N. H. Z., kde ich násilím, hrozbou bezprostredného násilia a inej ťažkej ujmy obžalovaní Z. M. a F. Z. nútili, aby im uviedli informácie o uložení týchto amerických dolárov, ktoré má najmä maloletý A. Z. získavať od maloletého U. N., a to tak, že obžalovaní Z. M. a F. Z. sa vyhrážali maloletým Q. U. a A. Z., že ich zbijú, že ich zabijú, že už nevidia svojich rodičov a opakovane ich takto nútili, aby im uviedli potrebné informácie, prípadne aby vylákali maloletého U. N. z domu a obžalovaný Z. M. dal maloletému Q. U. ako aj maloletému A. Z. jednu ranu päťou do tváre a obaja obžalovaní takto konali minimálne v prítomnosti obžalovaného A. E., ktorý sa do útoku voči maloletému Q. U. a maloletému A. Z. aktívne zapájal tak, že opakovane naliehal na maloletého A. Z., aby povedal pravdu, aby si nevymýšľal;

následne sa obžalovaní spoločne s maloletým Q. U. a maloletým A. Z. presunuli do bytu obžalovaného F. Z. na adrese N. H. Z., D. XXXX, kde obžalovaní Z. M. a F. Z. v prítomnosti obžalovaného A. E. pokračovali v útokoch na maloletého Q. U., a to v dobe, keď maloletý A. Z. so svojim strýkom N. Z. z bytu odišli, a to tak, že sa mu opäť Z. M. a F. Z. vyhrážali, že ho dobodajú, vyhodia z okna a najmä F. Z. sa mu vyhrážal popálením, pričom v ruke držal let lampu, ktorej funkčnosť pred maloletým Q. U. demonštroval a nútil ho, aby sa vyzliekol;

neskôr dal obžalovaný Z. M. maloletému A. Z. pokyn, ktorý sa do bytu dostavil, aby im ukázal rodinný dom, v ktorom býval maloletý U. N. so svojimi rodičmi a aby ho vylákal von, a preto maloletý A. Z. pod dohľadom obžalovaného A. E. odišiel do obce C. S. K. B. vozidlom, ktoré viedol T. Z., ktorý však nebol prítomný pri tom, keď maloletý A. Z. pod dohľadom obžalovaného A. E. k tomuto domu prišiel a najmenej štyrikrát zazvonil, hoci bezvýsledne, na domový zvonček;

po návrate maloletého A. Z. do bytu F. Z. prišiel G. B., nar. XX.X.XXXX, ktorý sa do bytu dostavil na základe telefonickej výzvy obžalovaných, keď sa krátko pred tým stretol a maloletým A. Z. pred rodinným domom N. v obci C. S. K. B., kam prišiel preto, aby maloletého U. N. varoval;

v byte F. Z. sa obžalovaný Z. M. vyhrážal G. B., že ho „kopne do huby, pokiaľ mu nepovie všetko, čo vie o tom chlapcovi a o tých peniazoch“, teda pod hrozbou násilia nútil G. B., aby mu poskytol potrebné informácie, a to v prítomnosti F. Z., A. E. a zároveň mu obžalovaný Z. M. dal za úlohu, aby zistil, kde sú v dome manželov N. uložené peniaze, príp. aby vylákal on maloletého U. N. z domu a pod falošnou zámenkou ho odovzdal práve obžalovanému Z. M., čo G. B. zo strachu prisľúbil, avšak od uloženia tejto úlohy upustil a obžalovaným žiadne informácie neodovzdal;

obžalovaný A. E. potom v noci zo 4. na 5.11.2016 v dobe cca 03.30-04.30 hod. monitoroval možnosti prístupu do rodinného domu č. p. XXX v C. S. K. B., v ktorom býval maloletý U. N. so svojimi rodičmi U. N. a S. N., a to tak, že neoprávnene vnikol na pozemok priľahlý k tomuto rodinnému domu a tiež prehľadával príľahlé stavby;

takto konali obžalovaní Z. M., A. E. a F. Z. v úmysle neoprávnene získať finančné prostriedky vo výške najmenej 500.000,- Kč, ktoré mali byť uložené v tomto rodinnom dome v mene amerických dolárov,

a zároveň sa uznáva a vykoná na území Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Brne z 10. októbra 2022, sp. zn. 48 T 8/2020 v spojení s rozsudkom Vrchného súdu v Olomouci z 15. januára 2024, sp. zn. 6 To 14/2023, vo výrokoch o vine a treste, ktorým bol

odsúdený Z. M., nar. XX. Z. XXXX v Z., trvale bytom T. XXX, okr. Z.,

uznaný vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 209 ods. 1, ods. 5 písm. a) českého Trestného zákonníka na tom skutkom základe, že

1/ v bližšie nezistenej dobe niekedy začiatkom leta 2016 pod zámienkou, že je schopný prostredníctvom svojej známej v A. na Slovensku zaistiť poškodenému N. H., nar. XX.XX.XXXX, úver vo výške 100 000 000 Kč, prevzal od neho sumu vo výške 120 000 Eur, ktorá mala slúžiť ako platba za sprostredkovanie uvedeného úveru, aj keď vedel, že sľubovaný úver nie je schopný zariadiť, nepredložil žiadny dokument o konkrétnom rokovaní, iba zaistil, že predmetnú čiastku prevzal bližšie nestotožnený muž, ktorého sám predstavil N. H. ako osobu sprostredkujúcu predmetný úver, pričom k žiadnemu dojednaniu úveru nedošlo a čiastka za sprostredkovanie N. H. vrátená nebola, čím mu spôsobil škodu vo výške 3 252 000 Kč (pri platnom kurze v danom období 27,10 Kč/1 Euro),

2/ v bližšie nezistenej dobe niekedy v lete 2016 pod zámienkou, že N. H., nar. XX.XX.XXXX nahradí škodu vo výške 120 000 Eur, ktorá mu vznikla v súvislosti s vybavovaním úveru, ponúkol mu investíciu do obchodu s medeným šrotom, a aj keď vedel, že obchod nemá zaistený a s uvedeným tovarom neobchoduje, prevzal od N. H. čiastku 4 000 Eur na údajnú dopravu šrotu, a hoci k žiadnemu obchodu nedošlo, peniaze nevrátil a svojim konaním spôsobil N. H. škodu vo výške 108 400 Kč (pri platnom kurze v danom období 27,10 Kč/1 Euro) a peniaze použil pre vlastnú potrebu,

3/ v bližšie nezistenej dobe v polovici roku 2016 Z. M. pod zámienkou, že má možnosť zohnať bezpečnostný kufor, ktorý obsahuje 2 000 000 Eur, vylákal od N. H., nar. XX.XX.XXXX, čiastku vo výške najmenej 10 000 Eur, kedy peniaze mali byť použité na prevoz tohto kufru na Slovensko a následne aj zo Slovenska a jeho otvorenie na diaľku, kedy N. H. obdržal nejaký kufor, ktorý obsahoval iba nastrihané papiere imitujúce eurové bankovky s vrchnou imitáciou päťstoeurovej bankovky, následne Z. M. spoločne s F. Z. s legendou, že predmetný kufor musí otvoriť špecialista, vylákali od N. H. ďalšie finančné čiastky ako v korunách, tak v eurách, minimálne čiastku 2 500 000 Kč, ktoré im po sumách odovzdal, pričom F. Z. ďalej N. H. sľúbil, že peniaze z tohto kufru mu budú prevedené na číslo účtu banky v zahraničí, aj keď obaja vedeli, že predmetný hliníkový kufor za týmto účelom vyrobil F. Z., rovnako tak aj zaistil obsah tohto kufru, ktorý mal predstavovať balíčky päťstoeurových bankoviek, hoci vedeli, že obsah uvedeného kufru je bez hodnoty, a týmto svojim konaním spôsobili N. H. škodu vo výške minimálne 2 771 000 Kč (pri platnom kurze v danom období 27,10 Kč/1 Euro) a peniaze použili pre vlastnú potrebu, Z. M. sám ďalšiu škodu vo výške 3 360 400 Kč,

4/ v bližšie nezistenej dobe niekedy začiatkom jesene 2015 kontaktoval Z. M. poškodeného N. N., nar. XX.XX.XXXX s ponukou zaistenia finančného obnosu od JUDr. B., s ktorým mal N. N. dlhšie trvajúci spor o vysokú finančnú čiastku, a to za odplatu 25% z celkovej sumy, ktorá sa mu podarí pre nich získať, pod zámienkou nutných výdavkov spojených s vymáhaním peňazí od neho postupne dostal presne nezistenú čiastku, minimálne 1 000 000 Kč, kedy tieto peniaze N. N. vždy osobne odovzdal Z. M. pri motoreste v obci E. na K., v jednom prípade si N. N. z tohto dôvodu požičal od Mgr. U. čiastku vo výške 42 000 zł (poľský zlotý), kedy prevoz tejto sumy mal zabezpečiť F. Z., pričom aby podporili vierohodnosť ich tvrdenia, že sa neustále snažia nejakú finančnú hotovosť pre N. N. získať, najprv mu na bližšie neupresnenom mieste v C. odovzdali tašku, ktorá podľa ich tvrdenia obsahuje sumu 3 500 000 Eur predstavujúcu vymoženú čiastku od JUDr. B., kedy však táto taška obsahovala iba papierové ústrižky s potlačou imitujúcou eurové bankovky, po uplynutí bližšie neurčenej doby ho kontaktoval F. Z. opätovne s tým, že už konečne majú s Z. M. prístup k peniazom JUDr. B., ktoré sú však uložené v nejakom hotelovom trezore v zahraničí, vylákali z N. N. čiastku 100 000 Eur, ktorú osobne predal Z. M., a to v bližšie nezistenej dobe na jar 2016 opäť na parkovisku pri motoreste v obci E. na K., pričom z dôvodu svojej insolventnosti musel zastaviť administratívnu budovu na ul. C. v D., čím získal od N. H. pôžičku vo výške 100 000 Eur, následne 14 dní potom mu Z. M. oznámil, že peniaze od JUDr. B. už získali, ale bohužiaľ tieto boli pri prevoze do Českej republiky zaistené zo strany colnej správy Slovenskej republiky a za to on nemôže, ďalej mu F. Z. ponúkal za odplatu kufriček, v ktorom malo byť cca 8 000 000 Eur, a takto konali, hoci si boli vedomí, že žiadnu možnosť na získanie finančnej hotovosti od JUDr.

B. nemajú, N. N. udržovali v myšlienke možného vydobytia tejto sumy bez toho, aby urobili akékoľvek kroky na získanie finančných prostriedkov v prospech N. N., a týmto mu spôsobili škodu minimálne vo výške 3 966 200 Kč (pri platnom kurze v danom období 27,10 Kč /1 Euro) a peniaze použili pre vlastnú potrebu,

5/ v presne nezistenej dobe najneskôr však dňa 30.07.2015 najprv oslovil N. N., nar. XX.XX.XXXX, vtedajšieho konateľa spoločnosti C.. spol. s r. o., IČO: XXX XX XXX s tým, že ako prostredník koná za firmu G., s. r. o., zo K. a táto spoločnosť by mala záujem odobrať väčšie množstvo stavebných tvárnic a stavebných výrobkov vyrábaných práve spoločnosti C. spol. s r. o., potom dňa 30.07.2015 telefonicky objednal u tejto spoločnosti odber minimálne 4 000 ks tvárnic a ďalšieho stavebného materiálu, kedy takto objednaný tovar postupne odviezol zo skladu spoločnosti C. spol. s r. o., a to konkrétne v dňoch 30.07.2015, 31.07.2015, 01.09.2015, 02.09.2015, 03.09.2015, 04.09.2015, 11.09.2015, 16.09.2015, 17.09.2015, 18.09.2015, 21.09.2015 a 22.09.2015, kedy na takto odvezený tovar boli zo strany spoločnosti C. spol. s r. o., vystavené faktúry č. 3721500042 z 5.8.2015 na sumu 208 898 Kč, č. 3741500020 z 8.9.2015 na sumu 496 278 Kč a č. 3741500022 z 22.9.2015 na sumu 435 814,40 Kč, všetko fakturované spoločnosti G., s. r. o., IČO: XXXXXXXXX, so sídlom C., X. XX, K. republika a faktúra č. 3711600028 s dátumom plnenia dňa 18.2.2016 na sumu 389 465 Kč, fakturovaná spoločnosti L. Q. s. r. o., IČO: XXXXXXXXX, so sídlom C., Q. 2, K. Q., pričom všetok takto odobraný stavebný materiál bol prepravnými spoločnosťami odvezený do obce E. a zložený na pozemok vedľa železničnej stanice, kedy prepravu materiálu a jeho skládku zaisťoval Z. M., ktorý už od začiatku nemal v úmysle odobraný tovar od spoločnosti C.-R. spol. s r. o., uhradiť, keď uviedol nepravdivé informácie ohľadne fakturácie na spoločnosti, ktorej však odobraný materiál neobjednali ani neodobrali, a tým spôsobil spoločnosti C. spol. s r. o., škodu vo výške 1 530 455,40 Kč, ktorá nebola do dnešnej doby uhradená, keď peniaze obdržané za predaj tvárnic použil pre svoju potrebu alebo potrebu ďalších osôb, ktoré sa na predaji tvárnic podieľali,

a ktorým mu bol uložený súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov a 6 (šesť) mesiacov za súčasného zrušenia výroku o treste, ktorý mu bol uložený rozsudkom Krajského súdu v Brne z 9. októbra 2017, sp. zn. 40 T 5/2017 v spojení s uznesením Vrchného súdu v Olomouci z 15. marca 2018, sp. zn. 6 To 3/2018 ako aj ďalších rozhodnutí na tento výrok nadväzujúcich, ak vzhľadom ku zmene, ku ktorej došlo týmto zrušením, stratili podklad.

Podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku a podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona bude odsúdený vo výkone trestu odňatia slobody pokračovať bez jeho premeny v ústave na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“ alebo „súd prvého stupňa“) rozsudkom z 5. februára 2025, sp. zn. 1 Ntc 32/2024 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) rozhodol tak, že podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 549/2011 Z. z.“) sa uznáva a vykoná na území Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Brne z 10. októbra 2022, sp. zn. 48 T 8/2020 v spojení s rozsudkom Vrchného súdu v Olomouci z 15. januára 2024, sp. zn. 6 To 14/2023, a to v časti, ktorou bol občan Slovenskej republiky Z. M., nar. XX. Z. XXXX v Z., trvale bytom obec T. XXX, okres Z. (ďalej len „odsúdený“) uznaný za vinného z obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 209 ods. 1, ods. 5 písm. a) českého Trestného zákonníka na skutkovom základe uvedenom v napadnutom rozsudku a odsúdený na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov a 6 (šesť) mesiacov. Krajský súd zároveň napadnutým rozsudkom podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku a § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona rozhodol, že odsúdený bude vo výkone trestu odňatia slobody pokračovať bez jeho

premeny v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

2. V odôvodnení napadnutého rozsudku súd prvého stupňa poukázal na Európsky zatýkací rozkaz vydaný Krajským súdom v Brne 22. apríla 2024, sp. zn. 48 T 8/2020 pre účely výkonu trestu odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov a 6 (šesť) mesiacov pre trestný čin podvodu podľa § 209 ods. 1, ods. 5 písm. a) českého Trestného zákonníka a pre zločin vydierania podľa § 175 ods. 1, ods. 2 písm. b), písm. d) českého Trestného zákonníka, na podklade ktorého bol odsúdený 14. augusta 2024 o 06.00 hod. zadržaný a následne uznesením súdu prvého stupňa zo 16. augusta 2024, sp. zn. 1 Ntc 32/2024 podľa § 15 ods. 2 zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze (ďalej len „zákon č. 154/2010 Z. z.“) vzatý do predbežnej väzby, z ktorej bol prepustený na slobodu 5. septembra 2024 za súčasného nahradenia predbežnej väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka s uložením primeraných povinností a obmedzení na podklade uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 5. septembra 2024, sp. zn. 5 Tost 43/2024.

3. Súd prvého stupňa ďalej uviedol, že odsúdený pri výsluchu 17. októbra 2024 vyjadril nesúhlas s vykonaním trestu odňatia slobody v Českej republike a požiadal o prevzatie výkonu trestnej sankcie do Slovenskej republiky, na čo súd prvého stupňa 24. októbra 2024 podľa § 21a ods. 1 zákona č. 154/2010 Z. z. o tejto skutočnosti informoval justičný orgán štátu pôvodu a zároveň ho vyzval na vyjadrenie k odovzdaniu výkonu rozhodnutia do Slovenskej republiky a v prípade súhlasného vyjadrenia aj o predloženie osvedčenia podľa čl. 4 a 5 Rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, na účely ich výkonu v Európskej únii (ďalej len „Rámcové rozhodnutie“) spolu s overenou kópiou vykonateľných rozhodnutí.

4. Krajský súd v Brne 3. decembra 2024 podľa § 21a ods. 3 zákona č. 154/2010 Z. z. a § 12 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. súdu prvého stupňa predložil osvedčenie spolu s rozsudkom Krajského súdu v Brne z 10. októbra 2022, sp. zn. 48 T 8/2020 a rozsudkom Vrchného súdu v Olomouci z 15. januára 2024, sp. zn. 6 To 14/2023 a ďalšie súvisiace listiny na konanie o uznaní a prevzatí výkonu rozhodnutia, čím sa konanie o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu „preklopilo“ do konania o uznanie a výkon cudzieho rozhodnutia.

5. Súd prvého stupňa poukázal na to, že odsúdený má na území Slovenskej republiky prihlásený trvalý pobyt na adrese T. XXX, okres Z., aktuálne vykonáva väzbu v Ústave na výkon väzby od 3. februára 2024, je štátnym občanom Slovenskej republiky a má obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky, zdržiava sa na adrese T. XXXX, okr. Z., kde podľa vlastného vyjadrenia žije aj so svojou družkou a deťmi, ako aj na obsah osvedčenia o vydaní rozhodnutia, z ktorého vyplýva, že odsúdenému bol uložený trest odňatia slobody pre trestný čin s hornou hranicou trestu odňatia slobody najmenej tri roky, ktorý justičný orgán štátu pôvodu priradil ku dvom kategóriám trestných činov, a to podvod vrátane podvodu týkajúceho sa finančných záujmov Európskej únie a vydieranie a vymáhanie peňazí za ochranu podľa § 4 ods. 3 písm. h) a písm. u) zákona č. 549/2011 Z. z., a preto neskúmal, či ide o čin trestný aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky.

6. Súd prvého stupňa nezistil žiaden dôvod pre odmietnutie uznania a výkonu rozsudku Krajského súdu v Brne z 10. októbra 2022, sp. zn. 48 T 8/2020 v spojení s rozsudkom Vrchného súdu v Olomouci z 15. januára 2024, sp. zn. 6 To 14/2023 a doplnil, že vydané osvedčenie sa vzťahovalo výlučne na tieto rozhodnutia a neuvádzalo žiadne ďalšie cudzozemské rozhodnutia, teda ani rozhodnutia, ktoré justičný orgán štátu pôvodu pripojil k osvedčeniu. Z týchto dôvodov preto súd prvého stupňa vychádzal pri uznaní uvedených rozsudkov z ich obsahu a nie z obsahu osvedčenia, v ktorom je uvedený aj bod VI., ktorý sa však týka iného rozhodnutia, o uznanie ktorého nebolo žiadané. Súd prvého stupňa tiež uviedol, že nakoľko odsúdený súhlasil s odovzdaním výkonu rozhodnutia do Slovenskej republiky, zásada špeciality sa neuplatní.

7. Pokiaľ ide o posúdenie uloženého druhu trestu a jeho výmery podľa § 17 ods. 2, ods. 3 zákona č. 549/2011 Z. z. súd prvého stupňa nezistil potrebu primeranej úpravy trestu podľa právneho poriadku

Slovenskej republiky, pričom táto zodpovedá právnej kvalifikácii zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona s trestnou sadzbou trestu odňatia slobody od dvoch do ôsmich rokov.

8. K zaradeniu odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia krajský súd uviedol, že prevzatie výroku o treste z cudzieho rozhodnutia musí zabezpečovať, aby uložená trestná sankcia jednak nezhoršila postavenie odsúdeného a zároveň musí v čo najväčšej miere zodpovedať pôvodne uloženej trestnej sankcii, v dôsledku čoho sa pri zaraďovaní odsúdeného do príslušného ústavu na výkon trestu odňatia slobody v prípade uznania cudzieho rozhodnutia súd neriadi pravidlami vyplývajúcimi z § 48 Trestného zákona. Keďže odsúdený bol podľa cudzieho rozhodnutia zaradený na výkon uloženého trestu do väznice s ostrahou, toto zaradenie z hľadiska vonkajšej diferenciacie zodpovedá podmienkam výkonu trestu odňatia slobody v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

9. Odsúdený podaním zo 6. marca 2025 doručeným súdu prvého stupňa 10. marca 2025 oznámil, že svoj súhlas s výkonom uloženého trestu na území Slovenskej republiky berie späť a žiadal, aby súd prvého stupňa v konaní o uznanie a výkon cudzieho rozhodnutia nepokračoval.

10. Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal odsúdený Z. M. (ďalej tiež „odsúdený“ alebo „odvolateľ“) odvolanie, v ktorom uviedol, že nie sú splnené podmienky pre uznanie rozsudku Krajského súdu v Brne z 10. októbra 2022, sp. zn. 48 T 8/2020, pričom poukázal na svoje podanie zo 6. marca 2025, ktorým súdu prvého stupňa oznámil odvolanie jeho súhlasu s uznaním a výkonom cudzieho rozhodnutia na území Slovenskej republiky a doplnil, že aj jeho obhajca, ktorý ho zastupuje v Českej republike, túto skutočnosť oznámil Krajskému súdu v Brne. Odsúdený ďalej avizoval, že odvolanie doplní o listinné dôkazy, ktorými preukáže, že nie sú splnené podmienky pre uznanie a výkon rozsudku Krajského súdu v Brne z 10. októbra 2022, sp. zn. 48 T 8/2020.

11. V doplnení svojho odvolania odsúdený vyjadril názor, že súd prvého stupňa v čase rozhodovania nedisponoval riadnymi a overenými listinami, a to overeným rozsudkom Krajského súdu v Brne z 10. októbra 2022, sp. zn. 48 T 8/2020 a ďalšími listinami potrebnými v konaní o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia. Podľa názoru odvolateľa súd prvého stupňa rozhodoval len na podklade kópie európskeho zatýkacieho rozkazu, ktorým disponoval ešte z predošlého konania, v rámci ktorého ho vzal do predbežnej väzby. Odsúdený doplnil, že Najvyšší súd Slovenskej republiky ho z predbežnej väzby prepustil z dôvodu zistenia závažného porušenia zákona, pre ktorý zrušil európsky zatýkací rozkaz vydaný Krajským súdom v Brne, pretože sa s ním nestotožnil. V tejto súvislosti odvolateľ uviedol, že s európskym zatýkacím rozkazom sa nestotožnil ani Ústavný súd Českej republiky, ktorý predmetný európsky zatýkací rozkaz tiež zrušil. Odvolateľ zároveň namietal, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že krajský súd nerozhodoval o bode VI., čím došlo k porušeniu jeho práva na obhajobu a práva na spravodlivé súdne konanie, pretože z odôvodnenia napadnutého rozsudku nie je zrejmé, o aký skutok sa jedná v predmetnom bode VI.

12. V ďalšom doplnení odvolania odsúdený namietal, že sa súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku nevysporiadal s tou skutočnosťou, že svoj nesúhlas s výkonom uloženého trestu odňatia slobody v Českej republike a svoju žiadosť o prevzatie výkonu trestnej sankcie do Slovenskej republiky neurobil za takých okolností, za ktorých by mu boli dostatočne a zrozumiteľne objasnené právne dôsledky vysloveného nesúhlasu. V tejto súvislosti odvolateľ namietal, že nebol náležite poučený v zmysle poskytnutia jasných, úplných a zrozumiteľných informácií, ktoré by mu umožnili urobiť kvalifikované a informované rozhodnutie s plným vedomím všetkých jeho následkov. Odsúdený poukázal na § 7 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z., podľa ktorého je potrebné, aby bol pred vyslovením nesúhlasu s výkonom trestu odňatia slobody v Českej republike a žiadosťou o prevzatie výkonu trestnej sankcie do Slovenskej republiky vypočutý a riadne poučený. K tomuto však, podľa názoru odsúdeného, nedošlo, v dôsledku čoho nemal dostatočnú príležitosť plne porozumieť zmyslu a účelu úkonu, ktorý urobil a ani jeho právnym dôsledkom, pritom zanedbanie tohoto úkonu a absencia poučenia o jeho právnych následkoch má za následok neplatnosť takého procesného úkonu, na ktorý potom nie je možné prihliadať, čo má potom za následok, že súd prvého stupňa rozhodol o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia v rozpore

so zákonom č. 549/2011 Z. z. a uprel mu právo na spravodlivý proces. Odsúdený preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa.

13. V následnom doplnení odvolania odsúdený poukázal na to, že napadnutým rozsudkom došlo k značnému zhoršeniu jeho postavenia tým, že odovzdaním výkonu trestu odňatia slobody do Slovenskej republiky dochádza k faktickému zhoršeniu podmienok výkonu trestu odňatia slobody, a to najmä v oblasti možného podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody. Odsúdený poukázal na právnu úpravu v Českej republike, konkrétne na § 88 ods. 1 českého Trestného zákonníka, podľa ktorého by v prípade výkonu uloženého trestu odňatia slobody v Českej republike mohol požiadať o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody po výkone jednej tretiny z uloženého trestu. Odsúdený v tejto súvislosti doplnil, že do uloženého trestu odňatia slobody by mu boli započítané tresty odňatia slobody, ktoré už vykonal, doba väzby, ako aj doba zadržania v zbiehajúcej sa trestnej činnosti a doba obmedzenia jeho osobnej slobody predbežnou väzbou vykonanou v Slovenskej republike, v dôsledku čoho by v Českej republike mohol požiadať o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody v polovici mája 2025, avšak pokiaľ by vykonával trest v Slovenskej republike, o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody by mohol požiadať približne v polovici mesiaca august 2026. Odsúdený ďalej uviedol, že súdy Českej republiky, ako aj súdy Slovenskej republiky pri ukladaní trestov zohľadňujú dobu výkonu trestu, po ktorej je odsúdený oprávnený požiadať o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, v dôsledku čoho, podľa jeho názoru, sú tresty ukladané v Českej republike vo svojej výmere miernejšie. Odovzdanie výkonu uloženého trestu odňatia slobody do Slovenskej republiky je tak, podľa názoru odsúdeného, v úplnom rozpore s princípom rovnakého zaobchádzania. Odvolateľ ďalej zopakoval svoju argumentáciu, že pri jeho výsluchu mu neboli náležite objasnené právne dôsledky odovzdania jeho osoby na výkon trestu odňatia slobody do Slovenskej republiky, a to najmä s ohľadom na rozdielnu právnu úpravu podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody a výrazné faktické zhoršenie jeho postavenia.

14. Odsúdený v ďalšom doplnení odvolania uviedol, že rozsudky českých súdov napadol ústavnou sťažnosťou z dôvodu, že v konaní, ktoré predchádzalo ich vydaniu, došlo k porušeniu jeho ústavných práv vrátane práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), a to tým, že mu bola postupom súdu odňatá možnosť byť prítomný na hlavnom pojednávaní. Odvolateľ dôvodil, že na hlavné pojednávanie nebol riadne predvolaný a ani nepožiadaval o jeho vykonanie v jeho neprítomnosti, preto postup českých súdov naplnia dôvod odmietnutia uznania a výkonu cudzieho rozhodnutia podľa § 16 ods. 1 písm. j) zákona č. 549/2011 Z. z., a preto mal súd prvého stupňa uznanie a výkon cudzieho rozhodnutia odmietnuť.

15. V následnom doplnení odvolania odsúdený zopakoval svoju argumentáciu, že ak by bol riadne poučený o všetkých dôsledkoch jeho súhlasu s výkonom uloženého trestu odňatia slobody v Slovenskej republike, najmä s podmienkami výkonu trestu odňatia slobody v Slovenskej republike, ako aj s podmienkami podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, nikdy by svoj súhlas s takýmto postupom nedal. Odvolateľ ďalej uviedol, že rozsudok Krajského súdu v Brne z 10. októbra 2022, sp. zn. 48 T 8/2020, ako aj rozsudok Vrchného súdu v Olomouci z 15. januára 2024, sp. zn. 6 To 14/2023 sú v rozpore s princípmi spravodlivého procesu a zásadou rovnakého zaobchádzania a ochrany základných práv, pričom porušenie práva na spravodlivý proces odsúdený vidí v tom, že nebol vyzvaný o konaní hlavného pojednávania v Českej republike, nedal súhlas na jeho vykonanie v jeho neprítomnosti a jeho obhajca sa hlavného pojednávania nezúčastnil poukazujúc pritom na to, že po vydaní Európskeho zatýkacieho rozkazu bol na jeho podklade vzatý do väzby, z ktorej bol Najvyšším súdom Slovenskej republiky prepustený, čo nepriamo dokazuje, že vydanie Európskeho zatýkacieho rozkazu nebolo dôvodné. V ďalšej časti doplnenia odvolania odsúdený namietal, že konajúca sudkyňa v Českej republike voči nemu vystupovala zaujato tým, že tlačila na poškodených, aby si uplatnili nárok na náhradu škody, pričom svedecké výpovede nepreukázali, že by skutok spáchal, preto podal návrh na povolenie obnovy konania ale aj ústavnú sťažnosť na Ústavný súd Českej republiky, o ktorej doposiaľ nebolo rozhodnuté. Odvolateľ preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok zrušil a odmietol uznanie a výkon cudzieho rozhodnutia.

16. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky bolo 15. júla 2025 pred konaním neverejného zasadnutia doručené ďalšie podanie odsúdeného, v prílohe ktorého predložil oznámenie Ústavného súdu Českej republiky z 28. marca 2025, sp. zn. III. ÚS 950/25, ktorým Ústavný súd Českej republiky obhajcovi odsúdeného v Českej republike JUDr. Vojtěchovi Mihalíkovi oznámil, že 27. marca 2025 obdržal návrh odsúdeného na začatie konania a zároveň mu oznámil aj zloženie senátu, ktorý o jeho návrhu bude rozhodovať. Odvolateľ v podaní ďalej avizoval, že jeho družka E. P. najvyššiemu súdu doručí ďalšie prílohy z Najvyššieho súdu Českej republiky „o obnove“ a Ministerstva spravodlivosti Českej republiky „o upustení zvyšku“.

17. Na podklade riadne a včas podaného odvolania oprávnenou osobou Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) po preskúmaní predloženého spisu, podaného odvolania a jeho doplnení zistil, že odvolanie odsúdeného je čiastočne dôvodné.

18. Podľa § 15 ods. 5 zákona č. 549/2011 Z. z. Proti rozhodnutiu podľa odseku 1 je prípustné odvolanie, ktoré môže podať odsúdený alebo prokurátor. Odvolaním nemožno napadnúť dôvody, pre ktoré bolo rozhodnutie vydané v inom členskom štáte. Odvolanie má odkladný účinok.

19. Podľa § 29 zákona č. 549/2011 Z. z. Ak tento zákon neustanovuje inak, na konanie podľa tohto zákona sa použije Trestný poriadok.

20. Ustanovenie § 29 zákona č. 549/2011 Z. z. vyjadruje podporné používanie Trestného poriadku na riešenie otázok súvisiacich s konaním o uznávaní a výkone rozhodnutí. Ide najmä o tie ustanovenia Trestného poriadku, ktoré obsahovo vo všeobecnosti upravujú konanie o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia, teda konanie podľa prvého dieľu tretej hlavy piatej časti Trestného poriadku upravené v §§ 515 až 521a Trestného poriadku, ako aj ustanovenia §§ 163 a nasl. Trestného poriadku (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. novembra 2019, sp. zn. 6 Urto 7/2019).

21. Súd prvého stupňa postupoval správne, pokiaľ si pred svojím rozhodnutím v súlade s § 15 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. vyžiadal písomné vyjadrenie prokurátorky Krajskej prokuratúry Bratislava zo 7. januára 2025, sp. zn. KPtm 156/24/1100-2, v ktorom prokurátorka navrhla rozhodnúť o uznaní a výkone rozhodnutia Českej republiky.

22. Z predloženého spisového materiálu vyplýva, že súdu prvého stupňa bol 15. augusta 2024 doručený návrh prokurátorky Krajskej prokuratúry Bratislava na vztatie odsúdeného ako vyžadanej osoby do predbežnej väzby na podklade európskeho zatýkacieho rozkazu vydaného Krajským súdom v Brne 22. apríla 2024, sp. zn. 48 T 8/2020 (ďalej len „Európsky zatýkací rozkaz“), ktorý bol vydaný na účely výkonu súhrnného trestu odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov a 6 (šesť) mesiacov uloženého odsúdenému rozsudkom Krajského súdu v Brne z 10. októbra 2022, sp. zn. 48 T 8/2020 v spojení s rozsudkom Vrchného súdu v Olomouci z 15. januára 2024, sp. zn. 6 To 14/2023.

23. Keďže odsúdený pri výsluchu 17. októbra 2024 vyjadril nesúhlas s vykonaním trestu odňatia slobody v Českej republike a zároveň požiadal o prevzatie výkonu trestnej sankcie do Slovenskej republiky, Krajský súd v Brne podľa § 21a ods. 3 zákona č. 154/2010 Z. z. a § 12 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. súdu prvého stupňa predložil osvedčenie spolu s rozsudkom Krajského súdu v Brne z 10. októbra 2022, sp. zn. 48 T 8/2020 a rozsudkom Vrchného súdu v Olomouci z 15. januára 2024, sp. zn. 6 To 14/2023, ako aj ďalšie súvisiace listiny potrebné na konanie o uznanie a prevzatie výkonu rozhodnutia, konanie o výkone európskeho zatýkacieho rozkazu podľa zákona č. 154/2010 Z. z. sa tak „preklopilo“ do konania o uznanie a výkon cudzieho rozhodnutia podľa zákona č. 549/2011 Z. z..

24. Z osvedčenia vydaného Krajským súdom v Brne 21. novembra 2024, sp. zn. 48 T 8/2020 podľa čl. 4 Rámcového rozhodnutia (ďalej len „Osvedčenie“), ktoré bolo súdu prvého stupňa doručené 3. decembra 2024 a pripojených rozhodnutí vyplýva, že súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov a 6 (šesť) mesiacov bol odsúdenému uložený rozsudkom Krajského súdu v Brne z 10. októbra 2022, sp. zn. 48 T 8/2020 v spojení s rozsudkom Vrchného súdu v Olomouci z 15. januára

2024, sp. zn. 6 To 14/2023 za dva trestné činy, a to za obzvlášť závažný zločin vydierania podľa § 175 ods. 1, ods. 2 písm. b), písm. d) českého Trestného zákonníka a zločin podvodu podľa § 209 ods. 1, ods. 5 písm. a) českého Trestného zákonníka, ktoré Krajský súd v Brne priradil ku kategóriám trestných činov podľa § 4 ods. 3 písm. h), písm. u) zákona č. 549/2011 Z. z. Z Osvedčenia ďalej vyplýva, že uznanie a výkon rozhodnutia sa žiada v oboch prípadoch pre trestné činy, za ktoré možno v Českej republike uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby najmenej tri roky. Súd prvého stupňa preto správne uzavrel, že nie je potrebné skúmať obojstrannú trestnosť trestných činov uvedených v Osvedčení.

25. Krajský súd ďalej správne konštatoval splnenie podmienky podľa § 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 549/2011 Z. z., teda že odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky a má obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky, čo vyplýva z lustrácie v Registri obyvateľov Slovenskej republiky, ako aj z vyjadrenia odsúdeného pred prokurátorkou Krajskej prokuratúry Bratislava 17. októbra 2024.

26. Splnená je aj podmienka minimálnej dĺžky výkonu trestu odňatia slobody, ktorý má byť vykonaný (pozn. nie kratšia ako 6 mesiacov), keďže z Osvedčenia vyplýva, že odsúdenému bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov a 6 (šesť) mesiacov, t. j. 2.112 dní, z ktorých odsúdený k 25. októbru 2024, podľa obsahu Osvedčenia, vykonal 368 dní.

27. Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. Súd rozhodne o odmietnutí uznania a výkonu rozhodnutia, ak

- a) proti tej istej osobe pre ten istý skutok už bolo právoplatne rozhodnuté slovenským súdom alebo ak súd má informáciu, že konanie vedené v niektorom členskom štáte proti tej istej osobe pre ten istý skutok sa právoplatne skončilo odsudzujúcim rozsudkom, ktorý bol už vykonaný, v súčasnosti sa vykonáva, alebo už nemôže byť vykonaný podľa právnych predpisov štátu, v ktorom bol vynesený,
- b) skutok, pre ktorý bolo vydané rozhodnutie, nie je trestným činom podľa právneho poriadku Slovenskej republiky a nejde o konanie podľa § 4 ods. 2 a 3; vo vzťahu k daniam, poplatkom, clám alebo k mene nemožno odmietnuť výkon rozhodnutia iba preto, že právny poriadok Slovenskej republiky neupravuje rovnaký druh daní alebo ciel alebo neobsahuje rovnaké ustanovenia týkajúce sa daní, poplatkov, ciel alebo meny ako právny poriadok štátu pôvodu,
- c) osoba, proti ktorej rozhodnutie smeruje, je vyňatá z pôsobnosti orgánov činných v trestnom konaní a súdu, 4)
- d) osoba, proti ktorej rozhodnutie smeruje, nie je podľa právneho poriadku Slovenskej republiky z dôvodu jej veku trestne zodpovedná za konanie, pre ktoré bolo vydané rozhodnutie,
- e) výkon rozhodnutia je premĺčaný podľa právneho poriadku Slovenskej republiky a na stíhanie trestného činu je daná právomoc slovenských orgánov podľa právneho poriadku Slovenskej republiky,
- f) nie je splnená podmienka uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 4 ods. 1,
- g) odsúdený neudelil súhlas s odovzdaním výkonu rozhodnutia, hoci sa jeho súhlas vyžaduje,
- h) rozhodnutie zjavne nezodpovedá vydanému osvedčeniu, alebo ak vydané osvedčenie je neúplné, nie je priložený preklad do štátneho jazyka podľa § 23, alebo ak neobsahuje všetky údaje potrebné na vydanie rozhodnutia o uznaní a výkone a nebolo riadne doplnené na základe žiadosti súdu v určenej lehote,
- i) dĺžka výkonu trestnej sankcie, ktorá má byť vykonaná, je kratšia ako šesť mesiacov,
- j) z osvedčenia vyplýva, že dotknutá osoba sa osobne nezúčastnila konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia okrem prípadov, keď sa v osvedčení uvádza, že dotknutá osoba v súlade s procesnými požiadavkami právneho poriadku štátu pôvodu
 1. bola včas predvolaná, a tým informovaná o termíne a mieste konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia, alebo sa jej inými prostriedkami doručili informácie o termíne a mieste konania takým spôsobom, že bolo jednoznačne preukázané, že si bola vedomá plánovaného konania a informovaná o tom, že justičný orgán štátu pôvodu môže vydať rozhodnutie, ak sa nezúčastní konania, alebo
 2. vedomá si plánovaného konania splnomocnila právneho zástupcu, ktorý bol vymenovaný dotknutou osobou alebo ustanovený štátom, aby ju obhajoval v konaní, a tento právny zástupca ju v konaní obhajoval, alebo
 3. po tom, ako sa jej doručilo rozhodnutie a bola výslovne poučená o práve na opravný prostriedok, na ktorom má dotknutá osoba právo zúčastniť sa a ktoré umožní opätovné preskúmanie samotnej veci

vrátane nových dôkazov a ktorý môže viesť k zrušeniu pôvodného rozhodnutia a vydaniu nového, výslovne uviedla, že proti rozhodnutiu nepodáva opravný prostriedok alebo nepodala opravný prostriedok v rámci príslušnej lehoty,

k) nebol udelený súhlas štátu pôvodu so stíhaním pre iné trestné činy spáchané pred odovzdaním alebo s výkonom trestu pre taký trestný čin podľa § 21 ods. 2 písm. g),

l) uložený trest zahŕňa opatrenie týkajúce sa psychiatrickej alebo zdravotnej starostlivosti alebo iné opatrenie zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, ktoré nemožno vzhľadom na právny poriadok Slovenskej republiky alebo na systém zdravotníctva Slovenskej republiky vykonať a nemožno postupovať podľa § 17 ods. 2,

m) nedôjde k dohode s justičným orgánom štátu pôvodu o čiastočnom uznaní a výkone rozhodnutia a justičný orgán štátu pôvodu nevezme osvedčenie späť.

28. Podľa § 16 ods. 2 zákona č. 549/2011 Z. z. Súd môže rozhodnúť o odmietnutí uznania a výkonu rozhodnutia aj vtedy, ak sa rozhodnutie týka skutkov, ktoré sa podľa právneho poriadku Slovenskej republiky považujú za spáchané čiastočne alebo v celom rozsahu na území Slovenskej republiky, pričom súd zohľadní najmä okolnosti spáchania skutku.

29. Keďže zo spisového materiálu nevyplyvajú žiadne dôvody pre obligatórne odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 16 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. a možnosť odmietnutia uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 16 ods. 2 zákona č. 549/2011 Z. z. je „len“ fakultatívna, súd prvého stupňa dospel k správne záveru o tom, že je možné rozhodnúť o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia.

30. Krajský súd však nepostupoval správne, pokiaľ napadnutým rozsudkom rozhodol o uznaní a výkone len rozsudku Krajského súdu v Brne z 10. októbra 2022, sp. zn. 48 T 8/2020 v spojení s rozsudkom Vrchného súdu v Olomouci z 15. januára 2024, sp. zn. 6 To 14/2023.

31. Z ďalších rozhodnutí pripojených k Osvedčeniu totiž vyplýva, že odsúdený bol rozsudkom Krajského súdu v Brne z 9. októbra 2017, sp. zn. 40 T 5/2017 v spojení s uznesením Vrchného súdu v Olomouci z 15. marca 2018, sp. zn. 6 To 3/2018 uznaný vinným zo spáchania zločinu vydierania podľa § 175 ods. 1, ods. 2 písm. b), písm. d) českého Trestného zákonníka a bol mu (okrem iného) podľa § 175 ods. 2 českého Trestného zákonníka uložený trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov, pričom na výkon tohto trestu bol podľa § 56 ods. 2 písm. a) českého Trestného zákonníka zaradený do väznice s ostrahou.

32. Krajský súd v Brne rozsudkom z 10. októbra 2022, sp. zn. 48 T 8/2020 v spojení s rozsudkom Vrchného súdu v Olomouci z 15. januára 2024, sp. zn. 6 To 14/2023 uznal odsúdeného vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 209 ods. 1, ods. 5 písm. a) českého Trestného zákonníka a za tento obzvlášť závažný zločin a zároveň zbiehajúci sa zločin vydierania podľa § 175 ods. 1, ods. 2 písm. b), písm. d) českého Trestného zákonníka, zo spáchania ktorého bol uznaný vinným rozhodnutiami uvedenými v bode 31 tohto rozsudku, mu podľa § 209 ods. 5 českého Trestného zákonníka v spojení s § 43 ods. 2 českého Trestného zákonníka uložil (okrem iného) súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov a 6 (šesť) mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 56 ods. 2 písm. a) českého Trestného zákonníka zaradil do väznice s ostrahou. Krajský súd v Brne rozsudkom z 10. októbra 2022, sp. zn. 48 T 8/2020 v spojení s rozsudkom Vrchného súdu v Olomouci z 15. januára 2024, sp. zn. 6 To 14/2023 zároveň podľa § 43 ods. 2 českého Trestného zákonníka zrušil výrok o treste, ktorý bol odsúdenému uložený rozsudkom Krajského súdu v Brne z 9. októbra 2017, sp. zn. 40 T 5/2017 v spojení s uznesením Vrchného súdu v Olomouci z 15. marca 2018, sp. zn. 6 To 3/2018, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom ku zmene, ku ktorej došlo týmto zrušením, stratili podklad, teda výrok o vine odsúdeného v rozsudku Krajského súdu v Brne z 9. októbra 2017, sp. zn. 40 T 5/2017 v spojení s uznesením Vrchného súdu v Olomouci z 15. marca 2018, sp. zn. 6 To 3/2018 ostal nedotknutý.

33. Z predloženého Osvedčenia vyplýva, že Krajský súd v Brne v ňom síce označil len rozsudok Krajského súdu v Brne z 10. októbra 2022, sp. zn. 48 T 8/2020 a rozsudok Vrchného súdu v Olomouci

z 15. januára 2024, sp. zn. 6 To 14/2023, avšak zároveň v ňom (Osvedčení) uviedol všetky skutky, na ktoré sa predmetné rozhodnutie vzťahuje, teda nielen skutky, zo spáchania ktorých bol odsúdený uznaný vinným rozsudkom Krajského súdu v Brne z 10. októbra 2022, sp. zn. 48 T 8/2020 v spojení s rozsudkom Vrchného súdu v Olomouci z 15. januára 2024, sp. zn. 6 To 14/2023 (body I. až V.), ale aj skutok, zo spáchania ktorého bol odsúdený uznaný vinným rozsudkom Krajského súdu v Brne z 9. októbra 2017, sp. zn. 40 T 5/2017 v spojení s uznesením Vrchného súdu v Olomouci z 15. marca 2018, sp. zn. 6 To 3/2018 (bod VI.).

34. Krajský súd v Brne takto postupoval zrejme z dôvodu, že rozsudkom Krajského súdu v Brne z 10. októbra 2022, sp. zn. 48 T 8/2020 v spojení s rozsudkom Vrchného súdu v Olomouci z 15. januára 2024, sp. zn. 6 To 14/2023 bol odsúdenému uložený jeden súhrnný trest odňatia slobody za oba trestné činy, teda aj za trestný čin obsiahnutý v rozsudku Krajského súdu v Brne z 9. októbra 2017, sp. zn. 40 T 5/2017 v spojení s uznesením Vrchného súdu v Olomouci z 15. marca 2018, sp. zn. 6 To 3/2018, v ktorom bol zrušený „len“ výrok o treste s tým, že výrok o vine zostal nedotknutý. Vzhľadom ale na to, že Krajský súd v Brne v osvedčení uviedol všetky skutky a trestné činy a zároveň pripojil všetky do úvahy prichádzajúce rozhodnutia, možno dospieť k záveru, že z predloženého Osvedčenia je dostatočným spôsobom zrejmé, že Krajský súd v Brne navrhol uznať vinu odsúdeného podľa všetkých pripojených rozhodnutí a zároveň len jeden súhrnný trest odňatia slobody, ktorý bol odsúdenému uložený rozsudkom Krajského súdu v Brne z 10. októbra 2022, sp. zn. 48 T 8/2020 v spojení s rozsudkom Vrchného súdu v Olomouci z 15. januára 2024, sp. zn. 6 To 14/2023.

35. V tejto súvislosti je nutné poukázať na stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 10. júna 2019, Tpj 36/2019 (S 17/2019), v zmysle ktorého „Súčasťou výroku rozsudku o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia podľa § 515 ods. 2 Trestného poriadku je vždy aj celý výrok o vine uznávaného rozsudku (popis skutku aj právna kvalifikácia) a v tomto zmysle je dotknuté ustanovenie [pod písm. b) až g)] potrebné vyložiť extenzívne, inak by uznané cudzie rozhodnutie nemohlo mať rovnaké účinky ako rozsudok slovenského súdu (§ 519 ods. 1, § 163 ods. 3 Trestného poriadku). Taká štruktúra výroku uznávacieho rozsudku musí byť zachovaná aj pri rozhodovaní podľa § 15 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. v znení zákona č. 344/2012 Z. z.“

36. Vzhľadom na to, že súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom uznal celý výrok o súhrnnom treste odňatia slobody, ktorý bol odsúdenému v Českej republike uložený, avšak bez toho, aby zároveň uznal všetky výroky o vine ohľadom všetkých skutkov, za spáchanie ktorých bol odsúdenému taký trest uložený, najvyšší súd považujúc odvolanie odsúdeného v tejto časti za dôvodné, zrušil napadnutý rozsudok a sám vo veci rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku (teda, zjednodušene povedané, uznal popri súhrnnom treste aj všetky výroky o vine).

37. V tejto súvislosti je vhodné doplniť, že takýmto postupom nedošlo k porušeniu zásady zákazu „reformatio in peius“ vyjadrenej v § 327 ods. 2 Trestného poriadku, ktorá sa aplikuje aj v prejednávanej veci s poukazom na § 29 zákona č. 549/2011 Z. z., vzhľadom na to, že to bol práve odsúdený, kto celkom dôvodne nesúhlasil s výkonom uloženého súhrnného trestu odňatia slobody v Českej republike a požiadal o prevzatie výkonu rozhodnutia do Slovenskej republiky, keďže na jej území má obvyklý pobyt, zdržiava sa tu, žije tu so svojou družkou a deťmi, a teda práve na území Slovenskej republiky má vytvorené lepšie podmienky pre naplnenie základného účelu trestu, ktorým je prevýchova odsúdeného, keďže na jej území má vytvorené rodinné zázemie, pričom podľa § 19 ods. 4 zákona číslo 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze v znení neskorších predpisov, nesúhlas s výkonom trestu v Českej republike nie je možné vziať späť, teda na naň (späťvzatie) neprihliada a v konaní sa naďalej postupuje tak, akoby k späťvzatiu nedošlo.

38. Pokiaľ ide o ďalšie odvolacie námietky odsúdeného, tieto neboli spôsobilým podkladom pre zrušenie napadnutého rozsudku a odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia.

39. K námietke odsúdeného o späťvzati súhlasu s výkonom trestu odňatia slobody v Slovenskej republike, ako to už bolo vyššie naznačené, je potrebné uviesť, že zo zápisnice spísanej na Krajskej

prokuratúre Bratislava 17. októbra 2024 pod sp. zn. KPtm 105/24/1100 vyplýva, že odsúdený bol pred začiatkom jeho výsluchu oboznámený s originálom Európskeho zatýkacieho rozkazu a pri výsluchu uviedol, že má záujem vykonať uložený trest v Slovenskej republike, a to najmä z dôvodu, že je otcom štyroch maloletých detí, s ktorými chce ostať v kontakte, o ktorý by pri výkone trestu v Českej republike prišiel. Z obsahu predmetnej zápisnice ďalej vyplýva, že odsúdený bol v súlade s § 19 ods. 4 zákona č. 154/2010 Z. z. poučený o tom, že ak sa žiada o vydanie občana Slovenskej republiky alebo osoby s obvyklým pobytom na území Slovenskej republiky na účely výkonu trestu odňatia slobody do členského štátu, ktorý prevzal do svojho právneho poriadku osobitný predpis, prokurátor vyžiadajú osobu pri vypočutí poučí o možnosti nesúhlasiť s vykonaním uloženého trestu odňatia slobody v štáte pôvodu a o možnosti prevzatia výkonu uloženého trestu odňatia slobody do Slovenskej republiky podľa osobitného predpisu, ako aj o dôsledkoch tohto nesúhlasu. Odsúdený bol poučený o dôsledkoch takého nesúhlasu, t. j. že v takom prípade bude vec predložená príslušnému krajskému súdu na ďalšie konanie, ktorého následok je, že ak budú splnené následné zákonné podmienky, bude rozhodnuté o uznaní a výkone rozhodnutia, na základe ktorého bol vydaný Európsky zatýkací rozkaz a uložený trest sa vykoná na území Slovenskej republiky, ako aj o tom, že také vyhlásenie nemožno vziať späť. Po takomto poučení odsúdený v prítomnosti ustanovenej obhajkyne prehlásil, že nesúhlasí s výkonom uloženého trestu odňatia slobody v štáte pôvodu, t. j. v Českej republike a žiada o možnosť prevzatia výkonu rozhodnutia do Slovenskej republiky podľa osobitného predpisu, nakoľko chce trest vykonať v Slovenskej republike. Späťvzatie súhlasu odsúdeného s prevzatím výkonu rozhodnutia do Slovenskej republiky preto nemá žiadne právne účinky.

40. Ani odvolacia námietka odsúdeného o nedostatočnom poučení pred vyslovením súhlasu s prevzatím výkonu rozhodnutia do Slovenskej republiky nie je dôvodná. Ustanovenie § 19 ods. 4 zákona č. 154/2010 Z. z. totiž prokurátorovi neukladá povinnosť odsúdeného poučovať o podmienkach, ktoré je odsúdený povinný splniť na to, aby mohlo byť rozhodnuté o jeho prípadnom podmienenom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody, preto nevykonanie takéhoto poučenia nezakladá žiaden z dôvodov na obligatórne a ani fakultatívne odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia.

41. V tejto súvislosti je nutné doplniť, že ak došlo k uznaniu rozhodnutia súdu iného štátu, či už podľa Trestného poriadku alebo podľa zákona č. 549/2011 Z. z., podmienky pre podmienené prepustenie sa vždy posudzujú podľa Trestného zákona Slovenskej republiky, nie podľa práva štátu, ktorého rozhodnutie sa po jeho uznaní vykonáva (štátu pôvodu) - R 5/2017, čo je v súlade s čl. 17 ods. 1 Rámcového rozhodnutia, podľa ktorého výkon trestu sa riadi právom vykonávajúceho štátu a pokiaľ odseky 2 a 3 neustanovujú inak, orgány vykonávajúceho štátu sú ako jediné príslušné rozhodovať o postupoch výkonu a určovať všetky s tým súvisiace opatrenia, vrátane dôvodov na predčasné alebo podmienené prepustenie. Čl. 17 ods. 4 Rámcového rozhodnutia upravuje právo členských štátov stanoviť, že pri každom rozhodnutí o predčasnom alebo podmienenom prepustení sa môže brať ohľad aj na tie ustanovenia vnútroštátneho práva uvedené štátom pôvodu, podľa ktorých má daná osoba nárok na predčasné alebo podmienené prepustenie v istom stanovenom čase, avšak v tejto časti išlo o dobrovoľnú transpozíciu, ktorú Slovenská republika neprevzala.

42. Najvyšší súd poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 6. októbra 2015, sp. zn. III. ÚS 498/2015, v ktorom ústavný súd okrem iného uviedol, že existencia odlišných podmienok výkonu trestu odňatia slobody vrátane predpokladov podmieneného prepustenia je v jednotlivých štátoch prirodzená a skutočnosť, že v niektorých aspektoch sa tieto podmienky môžu subjektívne javiť ako prísnejšie, ešte neznamena, že napadnutým rozsudkom došlo k porušeniu sťažovateľom označených práv ústavne nezlučiteľnou aplikáciou (výkladom) zákona o uznávaní a výkone rozsudkov. Ústavný súd ďalej podotkol, že podmienené prepustenie je skutočnosť, ktorá môže, ale nemusí nastať a pri rozhodovaní podľa § 17 ods. 2 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí v súvislosti s výrokom o zaradení odsúdeného do výkonu trestu odňatia slobody ani nemôže byť zohľadňovaným kritériom, keďže závisí od právnej kvalifikácie trestného činu a správania odsúdeného, nie však od diferenciácie výkonu trestu odňatia slobody.

43. A napokon je potrebné ešte uviesť, že podmienky pre podmienené prepustenie z výkonu trestu

odňatia slobody nie sú podmienkami ukladania trestu, keďže v čase rozhodovania o treste ešte neexistujú (súd ich pri ukladaní trestu, teda sankcie, nezohľadňuje), preto horšie podmienky pre podmiennečné prepustenie vo vykonávajúcom štáte (v prejednávanej veci v Slovenskej republike) nesprísňujú sankciu uloženú v štáte pôvodu (Českej republike) v zmysle ustanovenia § 17 ods. 4 zákona číslo 549/2011 Z. z.

44. Čo sa týka výhrad odsúdeného k spravodlivosti konania v Českej republike z hľadiska dodržiavania zásad vyjadrených v čl. 6 ods. 1 Dohovoru v nadväznosti na námietky odvolateľa, že nebol predvolaný na hlavné pojednávanie a toto bolo vykonané bez toho, aby dal súhlas na konanie v jeho neprítomnosti, najvyšší súd poukazuje na obsah Osvedčenia, v ktorom Krajský súd v Brne uviedol, že odsúdený sa síce osobne nezúčastnil konania, v ktorom bolo vydané rozhodnutie, ktoré sa žiada uznať, avšak odsúdený o plánovanom konaní vedel a splnomocnil svojho obhajcu, ktorého si sám zvolil, aby ho v konaní pred súdom obhajoval a zároveň tento obhajobu aj skutočne vykonával a tiež to, že hlavné pojednávanie konané 10. októbra 2022 bolo vykonané na žiadosť odsúdeného v jeho neprítomnosti, avšak za stálej prítomnosti jeho obhajcu JUDr. Vojtěcha Mihalíka, resp. v substitúcii Mgr. Martina Kristýna, pritom vykonávajúci štát (Slovenská republika) nie je oprávnený skúmať pravdivosť takéhoto vyhlásenia štátu pôvodu (Českej republiky) s tým, že nápravy údajného porušenia práv sa odsúdený musí domáhať využitím opravných prostriedkov v štáte pôvodu, čo napokon, ako to uvádza vo svojich vyjadreniach aj urobil.

45. Rovnako tak vykonávajúci štát nedisponuje právomocou preskúmať, či sudkyňa v konaní v štáte pôvodu bola ne/zaujatá, keďže táto otázka nie je dôvodom pre odmietnutie uznania cudzieho rozhodnutia, ale môže byť dôvodom nanajvýš opravných prostriedkov v štáte pôvodu, nie však predmetom nostrifikačného (uznávacieho) konania.

46. K výhrade odsúdeného, že súd prvého stupňa v čase jeho rozhodnutia nedisponoval riadnymi a overenými listinami, a to overeným rozsudkom Krajského súdu v Brne z 10. októbra 2022, sp. zn. 48 T 8/2020 a ďalšími listinami potrebnými v konaní o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia najvyšší súd uvádza, že zo spisu súdu prvého stupňa vyplýva pravý opak. Krajský súd v Brne totiž k Osvedčeniu pripojil rovnopisy všetkých dotknutých súdnych rozhodnutí, z čoho potom vyplýva, že ich súd prvého stupňa mal k dispozícii ešte pred svojím rozhodnutím.

47. Pokiaľ ide o výhrady odsúdeného smerujúce k správnosti ustáleného skutkového stavu súdmi Českej republiky, najvyšší súd poukazuje na ustanovenie druhej vety § 15 ods. 5 zákona č. 549/2011 Z. z., podľa ktorej odvolaním nemožno napadnúť dôvody, pre ktoré bolo rozhodnutie vydané v inom členskom štáte a zároveň dodáva, že v konaní o uznanie a výkon cudzieho rozhodnutia odsudzujúce rozhodnutie iného členského štátu Európskej únie nie je možné preskúmať zo žiadnych iných hľadísk než uvedených v § 16 ods. 1, ods. 2 zákona č. 549/2011 Z. z., pretože ak súd nezistí žiadne dôvody na odmietnutie a výkon rozhodnutia, je povinný rozhodnúť o uznaní rozhodnutia a súčasne aj o tom, že sa rozhodnutie vykoná (primerane uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 21. júla 2020, sp. zn. 4 Urto 5/2020).

48. Najvyšší súd napokon vo vzťahu k poslednému doplneniu odvolania odsúdeného dodáva, že iniciovanie konania pred Ústavným súdom Českej republiky a ani iniciovanie konania o obnove konania nie je dôvodom pre odmietnutie uznania a výkonu cudzieho rozhodnutia, pretože tieto skutočnosti nie je možné podradiť pod žiadny z obligatórnych dôvodov a ani pod fakultatívny dôvod odmietnutia uznania a výkonu rozhodnutia.

49. Podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku Ak dĺžka trvania a druh trestu odňatia slobody uloženého uznávaným cudzím rozhodnutím sú zlučiteľné s právnym poriadkom Slovenskej republiky, súd v rozhodnutí o uznaní súčasne rozhodne, že sa bude vo výkone trestu uloženého cudzím rozhodnutím pokračovať bez jeho premeny podľa odseku 1. Tento postup je vylúčený, ak súd uzná cudzie rozhodnutie len pre niektorý z viacerých trestných činov, ktorých sa cudzie rozhodnutie týka.

50. Odsúdenému bol uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 (sedem) rokov a 6 (šesť)

mesiacov, pričom tak dĺžka uloženého trestu odňatia slobody, ako aj jeho výmera sú zlučiteľné s právnym poriadkom Slovenskej republiky, keďže skutok uvedený v rozsudku Krajského súdu v Brne z 10. októbra 2022, sp. zn. 48 T 8/2020 v spojení s rozsudkom Vrchného súdu v Olomouci z 15. januára 2024, sp. zn. 6 To 14/2023 by bol podľa Trestného zákona právne kvalifikovaný ako zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Trestného zákona s trestnou sadzbou trestu odňatia slobody vo výmere od dvoch do ôsmich rokov. Najvyšší súd preto rozhodol tak, že odsúdený bude v jeho výkone pokračovať bez jeho premeny.

51. Neoddeliteľnou súčasťou rozhodovania súdov o vine a treste konkrétneho obvineného je vykonateľnosť takého rozhodnutia, preto v prípade uloženia trestu odňatia slobody bez podmieneného odkladu jeho výkonu, musí výrok o uloženom treste obsahovať aj spôsob jeho výkonu, t. j. výrok o zaradení odsúdeného do príslušného ústavu na výkon trestu odňatia slobody. Prevzatie výroku o treste rozhodnutia cudzieho štátu súdmi Slovenskej republiky, doplnené o výrok o zaradení odsúdeného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu s príslušným stupňom stráženia však podľa kritérií na prevzatie a výkon rozhodnutia uvedených v § 17 zákona č. 549/2011 Z. z. musí zabezpečovať, aby uložená trestná sankcia nielen nezhoršila postavenie odsúdeného, ale aby aj v čo najväčšej miere zodpovedala pôvodne uloženej trestnej sankcii. Ustanovenie § 29 zákona č. 549/2011 Z. z. podporne vo vzťahu k tomuto zákonu odkazuje na použitie Trestného poriadku, však nemá priamu nadväznosť na aplikáciu ustanovení Trestného zákona, ktorý ako hmotnoprávny predpis upravuje zaradenie odsúdeného na trest odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s príslušným stupňom stráženia. Trestný zákon nemá osobitné ustanovenie pre zaradenie odsúdeného na výkon trestu pre prípad, kedy rozhodnutia súdov Slovenskej republiky majú v čo najväčšej miere zodpovedať uloženej trestnej sankcii v cudzom rozhodnutí, avšak bez priamej aplikácie kritérií a podmienok stanovených ustanovením § 48 Trestného zákona. Preto takto pôvodne cudzím rozhodnutím uložený trest odňatia slobody doplnený na jeho výkon v podmienkach Slovenskej republiky aplikovaním príslušného ustanovenia § 48 Trestného zákona musí v použití tohto ustanovenia odrážať iba jeho znenie o zaradení do príslušného stupňa stráženia s abstrahovaním od uplatnenia podmienok a kritérií spojených v tomto ustanovení s príslušným stupňom stráženia (R 122/2014).

52. Odsúdený bol na výkon uloženého trestu odňatia slobody rozsudkom Krajského súdu v Brne z 10. októbra 2022, sp. zn. 48 T 8/2020 v spojení s rozsudkom Vrchného súdu v Olomouci z 15. januára 2024, sp. zn. 6 To 14/2023 zaradený podľa § 56 ods. 1 písm. a) českého Trestného zákonníka do väznice s ostrahou, ktorému zaradeniu v podmienkach Slovenskej republiky zodpovedá ústav na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Najvyšší súd preto rozhodol tak, že odsúdený bude pokračovať v uloženom treste odňatia slobody v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

53. Pokiaľ ide o námietku zaujatosti, vznesenú odsúdeným písomne v podaní z 3. júna 2025, doručenom súdu prvého stupňa 6. júna 2025, ktorou odsúdený namieta zaujatosť sudcov trestnoprávneho kolégia súdu prvého stupňa JUDr. Erika Tomusa, Mgr. Anny Prikrylovej, JUDr. Karola Kováča, JUDr. Petra Šamka, Mgr. Petra Lizucha a JUDr. Zuzany Molnárovej, túto najvyšší súd vyhodnotil ako súčasť jeho odvolacích námietok, keďže bola vznesená až potom, ako súd prvého stupňa rozhodol napadnutým rozsudkom. Najvyšší súd zároveň uvádza, že skutočnosti v nej uvedené nemali žiaden vplyv na rozhodnutie o odvolaní odsúdeného, pretože odvolateľ námietku zaujatosti nevzniesol včas. Odsúdený totiž namieta predchádzajúci procesný postup dotknutých sudcov, ktorí v konaní o európskom zatýkacom rozkaze konali ešte pred vydaním napadnutého rozsudku, teda pred 5. februárom 2025.

54. Záverom najvyšší súd konštatuje, že odsúdený súhlasil s odovzdaním výkonu rozhodnutia do Slovenskej republiky, a preto sa zásada špeciality neuplatní

55. Tento rozsudok bol prijatý pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku riadny opravný prostriedok nie je prípustný.